

นิทานเรื่อง ความช่วยเหลือของงูและปลา

ณ หมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีเศรษฐีผู้หนึ่งชื่อว่าเศรษฐีคน เศรษฐีผู้นี้เป็นผู้มีจิตเมตตาและยึดถือหลัก อหิงสาเป็นที่มั่น ด้วยคุณธรรมเช่นนี้ทำให้เศรษฐีคนเป็นที่รักของชาวบ้านในหมู่บ้านแห่งนี้มาก

วันหนึ่งเศรษฐีคนพาภรรยาและลูกน้อยวัยเตาะแตะไปเดินเล่นในสวนดอกไม้ข้างคฤหาสน์ ซึ่งอยู่ติดกับ ชายป่า ขณะที่สามพ่อแม่ลูกกำลังสำราญใจอยู่นั้น จู่ๆ ก็มีงูเห่าตัวหนึ่งเลื้อยผ่านมายังใต้ต้นไม้ใหญ่ที่คนทั้งสาม กำลังนั่งพักผ่อนธรรมชาติอยู่ ภรรยาเศรษฐีคนกรีดร้องอย่างตกใจ และอุ้มลูกขึ้นจากพื้นดินทันที ฝ่ายงูเห่าเองก็ ตกใจมาก มันรีบชูคอแม่แม่เปียกที่เช่นกัน

“พี่จะ ขำมันเสียเถิดพี่ งูเห่าตัวนี้อันตรายต่อลูกของเราจริงๆ”

แต่เศรษฐีคนกลับตอบกลับมาอย่างนิ่งสงบ ว่า “พี่จะไม่ฆ่าเขาหรอก เพราะเขายังไม่ได้ทำอะไรพวกเราสัก หน่อย มนุษย์มีความหวาดกลัวและคิดทำร้ายงูเห่าทันทีเมื่อได้พบเห็น ทั่วๆ ที่งูเห่าชนิดที่นำกลัวที่สุดนั้นอยู่ใน จิตใจของมนุษย์ แต่พวกเขากลับไม่เคยรู้ตัว และไม่คิดจะกำจัดงูเห่าในจิตใจเหล่านั้นออกไปเลย”

แล้วเศรษฐีคนก็หันไปมองงูเห่าและพูดกับงูเห่าตัวนั้นว่า

“เจ้าอยู่ในป่าก็ดีและปลอดภัยอยู่แล้ว อย่าเข้ามารบกวนพวกเราและเสียงให้เกิดอันตรายแก่ตัวเจ้าเอง เลย เราไม่ทำร้ายเจ้า เจ้าก็ไม่ทำร้ายเรา เราต่างก็ไปอยู่ในที่ซึ่งเหมาะกับพวกเรามากกว่านะ”

เมื่อเศรษฐีคนพูดจบ งูเห่าตัวนั้นก็ค่อยๆ ก้มหัวลง และเลื้อยกลับเข้าไปในป่าโดยไม่ได้ทำร้ายเศรษฐีคน และครอบครัวของเขาแม้แต่น้อย

หลังจากนั้นเจ็ดวัน เป็นวันเกิดของเศรษฐีคน บรรดาบ่าวไพร่ในบ้านได้ร่วมแรงร่วมใจกันจับปลาในคลอง ใหญ่หลังคฤหาสน์เพื่อทำเป็นกับข้าวเลิศรสให้ท่านเศรษฐีได้รับประทาน แต่บังเอิญเศรษฐีคนเดินผ่านบริเวณ นั้นพอดี เมื่อเห็นปลาที่จับได้แอ้ออยู่ในตุ่มใบเล็กๆ เศรษฐีคนจึงถามบ่าวไพร่ ว่า “พวกเขาจับปลามากมายนี้ ไปทำอะไรกัน”

บ่าวสาวคนหนึ่ง ตอบว่า “เราอยากให้นายท่านได้รับประทานอาหารรสเลิศที่ปรุงจากปลาพวกนี้ จึงชวน กันมาจับปลาตัวใหญ่ๆ รสชาติดี ไปทำอาหารให้นายท่านเจ้าค่ะ”

เศรษฐีคนนิ่งอึ้งไปชั่วขณะ เขามองบรรดาปลาที่นอนอ้ออยู่ในตุ่มใบเล็กๆอย่างสังเวชใจ

“ไปเรียกบ่าวทุกคนที่จับปลามาหาข้าฯ” เศรษฐีคุมสั่งบ่าวคนหนึ่ง

เมื่อบ่าวไพร่ที่กำลังจับปลาทุกคนมารวมตัวกันหน้าเขาแล้ว เศรษฐีคุม ก็กล่าวขึ้นว่า “ข้ารู้สึกรับชั่งใจมากที่พวกเจ้าทุกคนลงแรงเพื่อข้าขนาดนี้ แต่เมื่อเห็นสภาพปลาเหล่านั้น ข้ารู้สึกสงสารจับใจจนกินไม่ลง อย่างไรก็ตาม พวกเจ้าก็อุตส่าห์ลงแรงมากมาย เพื่อไม่ให้เป็นการเสียน้ำใจ ข้าก็จะขอซื้อปลาทั้งหมดนี้ไว้ และขอให้พวกเจ้านำปลากลับไปปล่อยในคลองดังเดิม”

“ถ้าอย่างนั้นนายท่านก็ไม่ได้กินอาหารรสเลิศในวันเกิดลืขอรับ” บ่าวคนหนึ่งร้องขึ้นอย่างเสียตาย

“การทำบุญช่วยชีวิตผู้อื่นเป็นของขวญล้าค่าที่สุดแล้ว หากเราไม่เบียดเบียนชีวิตปลาพวกนี้ ก็เท่ากับพวกเจ้าได้มอบของขวญล้าค่าที่สุดแก่ข้าแล้ว”

เมื่อได้ยินนายของตนเอ่ยขึ้นมาเช่นนั้น บรรดาบ่าวไพร่ก็ยอมทำตามที่เศรษฐีคุมต้องการโดยไม่มีข้อสงสัยอะไรอีก

แล้วชีวิตของเศรษฐีคุมก็มีความสุขเรื่อยมาจนกระทั่งคืนหนึ่ง ที่วัดประจำหมู่บ้านมีการจัดงานเลี้ยงอย่างยิ่งใหญ่ เศรษฐีคุมจึงพาภรรยาและลูกพร้อมด้วยบ่าวไพร่ไปเที่ยวชมงานวัดด้วยกัน ด้วยความที่ภรรยาใจร้อน อยากให้ถึงวัดแห่งนั้นเร็วๆ เศรษฐีคุมจึงพาทุกคนเดินไปทางลัด ซึ่งต้องผ่านป่าทึบโดยหารู้ไม่ว่ามีกลุ่มโจรใจโหดหมายจะดักปล้นฆ่าเอาทรัพย์สินของชาวบ้านแฝงตัวอยู่ในบริเวณนั้นด้วย

เมื่อเดินเข้าเขตป่ามาได้ครึ่งทาง พวกโจรใจร้ายก็แสดงตัวและปล้นเอาทรัพย์สินของเศรษฐีคุมและภรรยารวมถึงเงินทองเล็กน้อยของบ่าวไพร่ไปจนหมด นอกจากนั้น หัวหน้าโจรยังประกาศอย่างแข็งกร้าวว่า

“ตามกฎหมายของข้า ใครก็ตามที่เห็นโฉมหน้าของข้าซึ่งเป็นหัวหน้าโจร มันผู้นั้นจะต้องถูกฆ่าทิ้งไม่ให้รอดกลับไปแจ้งข่าวกับทางการได้ ชำมันให้หมด”

หัวหน้าโจรหันไปสั่งลูกน้อง แต่ยังไม่ทันที่พวกมันจะได้ทำร้ายใคร ลูกสมุนคนหนึ่งก็ร้องขึ้นว่า

“โ๊ะ หัวหน้า ข้าถูกอะไรก็ไม่รู้กัดที่ขา” อีกคนร้องตามมาติดๆ “ข้าด้วย อะไรก็ไม่รู้กัดที่เท้าข้า มีดๆ อย่างนี้ขามองไม่เห็นเลย”

“โ๊ะ ข้าเห็นแล้ว ฐู่เห่า ตายละ หัวหน้า พวกมันมาเป็นกองทัพเลยนี่” ไม่ทันขาดคำ เขาก็ถูกฐู่เห่ากัดไปอีกราย

เมื่อได้อินลูกน้องพูดเช่นนั้น และเริ่มสัมผัสได้ถึงเมื่อกลื่นมากมายที่เคลื่อนไหวเสียดสีขาท่ามกลางความมืด หัวหน้าโจรและสมุนที่เหลือก็กระโดดโหยงด้วยความตกใจ พวกมันวิ่งแนบฝาความมืดออกจากป่าไปโดยมีเหล่า งูเห่าเลื้อยตามอย่างไม่ลดละ จนเมื่อวิ่งมาถึงลำคลอง พวกโจรคิดว่ารอดแน่แล้ว จึงรีบกระโดดลงไปทันที

เหล่างูเห่าตามมาจนถึงริมคลอง ก็หยุดและเลื้อยกลับเข้าป่าไป พวกโจรดีใจมาก แต่แล้วจู่ๆ น้ำในคลองก็ เกิดแรงกระเพื่อมผิดปกติ และเมื่อพวกโจรเพิ่งพินิจดูสิ่งที่เกิดขึ้นในลำคลองอย่างตั้งใจ ทั้งหมดก็ตกใจแทบสิ้น สติ

ฝูงปลาน้ำบรื้อยนับพันมาจากทุกทิศทางตรงเข้าล้อมพวกโจรไว้หมด พร้อมกับพุ่งเข้าโจมตีพวกโจรอย่าง รุนแรง แม้ปลาจะไม่มีเขี้ยว ไม่มีพิษเหมือนงูเห่า แต่เมื่อปลาทุกตัวรวมใจกันจู่โจมก็รุนแรงพอจะสร้างความ เจ็บปวดให้แก่พวกโจรได้

ตอนนั้นเอง เศรษฐีคมและชาวบ้านที่รู้ข่าวต่างก็ตามมาเพื่อจะช่วยกันจับโจรส่งให้ทางการ พวกปลา กระจายตัวออกทันทีที่ชาวบ้านมาถึง และชาวบ้านก็จับโจรได้อย่างง่ายดาย เพราะพวกนั้นเจ็บปวดไปทั้งตัว และไม่เหลือเรี่ยวแรงใดๆ ไว้ต่อสู้ขัดขืนอีกต่อไปแล้ว ไม่มีใครรู้ว่า ทั้งหมดนี้เป็นความช่วยเหลือจากงูและ ปลา นอกจากเศรษฐีคมแต่เพียงผู้เดียว

บทสรุปของผู้แต่ง

โลกของเราคือเงาสสะท้อนตัวเราเอง ไม่ว่าจะเห็นอะไรหรือคิดอะไร ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะสะท้อนมายังเรา ทั้งสิ้น ดังนั้นเราจึงควรกระทำแต่ความดี มองเห็นแต่สิ่งดีๆ ทำดี คิดดี พูดดี และมีจิตวิญญานที่ดี มีความ เมตตาให้แก่ผู้อื่นอยู่เสมอ เพราะเมื่อเรามีแต่สิ่งดีๆ เราก็ย่อมอยากจะทำดีต่อผู้อื่นด้วย และสิ่งนั้นจะ สะท้อนกลับมาสู่เรา ดังนั้น เมื่อเราเป็นผู้ให้ก็มีโอกาสที่เราจะเป็นผู้รับด้วย

เปรียบตั้งกระจกเงา หากเราเินมองตัวเอง ตัวเราเองจะมองเราตอบมา หากเราแลบลิ้น กระจกก็จะแลบ ลิ้น หากเรานิวหน้า กระจกก็นิวหน้า และเมื่อเรายิ้ม กระจกก็จะยิ้มให้เราด้วย

